

Med revijami

„Zvonček“, list s podobami za slovensko mladino, je nastopil svoje VI. leto. „Zvonček“ pod skrbnim vodstvom gospoda E. Gangla od leta do leta vidno napreduje. Ljubezen do naše dece zahteva, da pridno podpiramo list, ki mu je glavni namen, blažiti mlada srca, bodriti jih k lepemu in dobremu ter polniti jih z nedolžnim veseljem. Velika je požrtvovalnost, s katero vrši „Zvončkov“ urednik svojo ne baš lahko nalogo, in od srca želimo, da bi si priborila ta požrtvovalnost ono priznanje, ki ga zasluži. Nobena slovenska hiša, kjer je šolska mladež, bi ne smela biti brez tega najboljšega našega mladinskega lista!

„Omladina“. To lepo uspevajoče glasilo narodnoradikalnega dijaštva prinaša tudi leposlovne priloge, ki jih z veseljem pozdravljamo, ker je videti, da se porajajo novi talenti.

„Učiteljski Tovariš“ se je izpremenil z novim letom v tednik in je nastopil obenem svoj petinštirideseti letnik. Vrlemu glasilu upravičenih teženj jugoslovanskega učiteljstva želimo najlepših uspehov!

„Nada“, prvi slovenski list za leposlovje, pouk in zabavo v Ameriki. To je naslov in obenem smer novemu slovenskemu listu, ki ga smatramo za dokaj važen pojav v življenju naših bratov v Ameriki. Prva številka tega lista, ki je izšla v decembru 1904, prinaša sicer same prevode iz angleščine, a nadajamo se, da mu sčasoma tudi izvornih prispevkov ne bo nedostajalo. Cena listu za Evropo je: za celo leto K 10, za pol leta K 5. Uredništvo in upravnništvo: Jos. Poljanec in Iv. Mulaček, 702 Hoomis Street Chicago, Ill.

„Tamburica“ je naslov hrvaškemu tamburaškemu zborniku, ki ga izdaje in urejuje že drugo leto g. Janko Stjepušin v Sisku. Temu je pošiljati naročnino, ki znaša na leto 8 K. „Tamburica“ prinaša razen poučnega in zabavnega čtiva vsako pot po najmanj eno tamburaško partituro.

Splošni pregled

† Ivan Nep. Resman. Po kratki bolezni je umrl dne 5. januarja v Ljubljani gospod Ivan Nep. Resman, umirovljeni postajni načelnik južne železnice, pesnik in velik rodoljub slovenski. Z rajnikom smo izročili materi zemlji človeka, kakršnih, kar se tiče značaja in iskrene ljubezni do naroda, žal, ni preveč med nami. Mnogo bridkega je užil v življenju kot kazen za neustrašenost, s katero je kazal svoje narodno mišljenje, celo v pregnanstvo je moral, a vse to ga ni izpremenilo, niti mu skalilo dobre volje ali veselja do pesnikovanja. Njegove pesmi so izšle večinoma v „Ljubljanskem Zvonu“. Najboljše od teh je odbral ter jih izdal pod naslovom „Moja deca“. Pripravljaj se je, da izda tudi še drugi zvezek. Ko je v svoji zadnji, v „Ljubljanskem Zvonu“ natisnjeni pesmi pozival smrt, da naj stopi bliže k njemu, če je prišel njegov čas, pač ni mislil, da se mu bela žena tako naglo odzove, da bi se moglo skoro zdeti, da je v tajni slutnji spesnil one vrste. Po čemer se je rajni Resman posebno odlikoval, je to, da svojega rodoljuba ni kazal samo v be-

sedah, ampak tudi v dejanju in da je imel vedno odprte roke, kadar je bilo treba podpirati kako dobro stvar! Blagemu rodoljubu blag spomin!

† **Dr. Matija Prelesnik**, znani pisatelj, je preminil v noči od starega na novega leta dan. Njegovo pisateljsko ime je bilo Bogdan Vened. Za „Dom in Svet“ je spisal več daljših povesti, tako leta 1902.: „Nesrečno zlato“, l. 1903.: „Naš stari greh“, l. 1904.: „V smrtni senci“, a za letos je pripravljala povest: „Veneta“. Zadnje tri povesti je zasnoval kot trilogijo, torej kot nekako celotno delo. Že kot bogoslovec je spisal daljšo epično pesem „Ženitev vojvode Ferdulfa“, ki je izšla v Knezovi knjižnici. Rajni Prelesnik je bil koncilijanten človek, kakršnih ni mnogo med mlajšimi duhovniki, in obžalujemo tudi zaradi tega njegovo smrt, ker je bilo pričakovati, da napiše še marsikaj dobrega. Bodi mu zemljica lahka!

Biskup Strossmayer bo praznoval 4. februarja t. l. svoj devetdeseti rojstni dan. Velikemu rodoljubu in pospeševalju umetnosti kličemo i mi iz dna duše: Še mnogo let!

Predavanja „Prosvete“ v „Mestnem domu“, ki smo jih bili napovedali v zadnjem listu in ki so se vršila v prvi polovici januarja, so v vsakem pogledu krasno uspela. Kako mojstrsko je obvladal in obdelal gospod Grošel težko materijo, kako lepo je razsnoval in razpletel vse gradivo, a ga zaokrožil zopet v dovršeno, rekli bi, umetniško celoto! Da je našel gospod predavatelj toliko hvaležnih poslušalcev, naj mu bo plačilo za njegov trud!

Dijaško umetniško društvo „Vesna“ na Dunaju namerava prirediti za Veliko noč v veliki dvorani „Mestnega doma“ v Ljubljani umetniško razstavo. Društvo „Vesna“, ki ima med svojimi člani odlične talente, zastopa svojo posebno umetniško smer in priredi v skladju s to smerjo razstavo v narodnem slogu. Veselimo se te ideje, ker si obetamo od nje mnogo umetniškega užitka.

Jugoslovanska umetniška zveza „Lada“. Jugoslovanski umetniki, ki so se udeležili razstave v Zofiji, so osnovali na svoji svečani skupščini zvezo jugoslovanskih umetnikov ter ji nadeli ime „Lada“. Kralj Peter je na pozdrav mladega društva odgovoril s pristrčnimi besedami.

Afera Kumičić-Krstinić v hrvaški literaturi. Leta 1902. je začel izhajati Kumičićev roman „Kraljica Lepa“, drugi del cikla romanov, ki ga je nameraval spisati lani umrli hrvaški romancier. V njem je hotel naslikati politiko štirih mest, ki so v zgodovini največ vplivala na hrvaške dežele: Dunaja, Rima, Budapešte in Benetk. Prvi del je bil izšel l. 1893; v njem je opisal dunajsko-avstrijsko politiko, ki je delala seve na škodo Hrvatov; bil je to zdaj tudi Slovencem dobro znani roman „Urota Zrinjsko-Frankopanska“. Ali pesniku je iztrgala smrt poprej pero iz roke, predno je mogel dovršiti celi nameravani cikel. Le drugi del je bil še napisal, zgoraj omenjeno „Kraljico Lepo“. Ko je izšla, jo je sprejel ves narod s tistim oduševljenjem kakor pred 9 leti „Uroto“; samo edinec je vstal, duhovnik dr. Fran Binički, ter očital pisatelju dva greha. Prvič, da je „Kraljica Lepa“ protikatoliško delo — Kumičić je opisal v njej vatikansko politiko napram Hrvatom, posebno njegovo naklonjenost napram slovenski službi božji — in drugič, da je celo delo plagijat. Prof. Pavel Krstinić je bil namreč poslal pred 10 leti Matici Hrvatski rokopis trilogije „Petar Svačić“, ki pa se je pozneje izgubil, tako da je moral njegov pisatelj pred letom vnovič napisati svoje delo ter je tako obelodaniti. V tistem času pa je bil Kumičić odbornik Matice. Zato je napadel dr. Binički Kumičića, češ, da je gotovo tedaj bral Krstinićev rokopis, morda da ga oceni in presodi za Matico, in ker ima baš „Petar Svačić“ isti predmet kakor „Kraljica Lepa“, je takoj postavil smelo hipo-